

Φάκελος θερινό σινεμά: Τρεις λόγοι για να δείτε τον Άσπρο Πάτο του Τόμας Βίντερμπεργκ

Έχοντας κοντά στο σπίτι μου ένα θερινό σινεμά, το οποίο επισκέπτομαι τακτικά, μπορώ να το επιβεβαιώσω: δεν υπάρχει τίποτα πιο παρηγορητικό για την αίσθηση της απώλειας που νιώθει κανείς όταν γυρίσει από τις καλοκαιρινές του διακοπές από το να κωθεί στην αυλή ενός θερινού κινηματογράφου και να χαθεί στη μαγεία της μεγάλης οθόνης.

Αυτό το συναίσθημα αναζήτησα επιστρέφοντας στην πόλη και τελικά έφυγα διπλά κερδισμένη, καθώς παρακολούθησα την ταινία Άσπρο Πάτο του Τόμας Βίντερμπεργκ, με πρωταγωνιστή τον σπουδαίο Μαντς Μίκελσεν, η οποία σάρωσε τα βραβεία (Όσκαρ Καλύτερης Διεθνούς Ταίριας, Καλύτερη Ταινία στα Ευρωπαϊκά Βραβεία, Καλύτερη Ξενόγλωσση Ταινία σε Βαφτα και Σεζάρ). Το συγκεκριμένο δίδυμο πιθανόν να το θυμάστε από το συγκλονιστικό φιλμ του 2016 με τίτλο το Κυνήγι, με τις αξέχαστες ερμηνείες.

Το σενάριο εκτυλίσσεται γύρω από μια παρέα μεσήλικων καθηγητών, οι οποίοι αποφασίζουν ότι έχει έρθει η στιγμή να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα στην προσωπική και επαγγελματική τους ζωή με έναν νέο τρόπο προσέγγισης: πίνοντας σταθερά μόνο τις εργάσιμες ώρες και διατηρώντας «κεφάλι» σε όλη τη διάρκεια της μέρας. Καταλήγουν σε αυτή την απόφαση, μάλιστα, χρησιμοποιώντας ως επιστημονική

πρόφαση τη θεωρία του Νορβηγού ψυχιάτρου Φιν Σκόντερουντ που υποστήριξε παλαιότερα πως ο άνθρωπος γεννιέται με 0,05% λιγότερη ποσότητα αλκοόλ στο αίμα του από «όσο πρέπει», οπότε με μια ήπια κατανάλωση θα επέλθει η πολυπόθητη ισορροπία στη διαχείριση του άγχους, στη λίμπιντο, στη χαρά και στην αυτοπεποίθηση.

Προσπαθώντας να αποφύγω τα spoiler, ο πρώτος λόγος για να δείτε την ταινία είναι η διασκεδαστική αφήγησή της παρά το γεγονός ότι μιλά ξεκάθαρα για ένα θέμα μάλλον θλιβερό εξ ορισμού, δηλαδή την κρίση μέσης ηλικίας που περνούν οι ήρωες και εξαιτίας της φτάνουν στα άκρα, ξεπερνώντας αναπόφευκτα κάθε όριο. Ο δεύτερος λόγος έχει να κάνει ξεκάθαρα με τον πρωταγωνιστή, τον Μαντς Μίκελσεν (αλήθεια γιατί αυτός ο άνθρωπος βρέθηκε εκτός Όσκαρ;) ο οποίος δίνει ρεσιτάλ εκφραστικής ερμηνείας με το βλέμμα και την κίνησή του. Ο τρίτος λόγος έχει να κάνει με το πως θα σας κάνει να αισθανθείτε. Από την μια θα νιώσετε ότι βουλιάζετε στην απαισιοδοξία κι από την άλλη θα χαμογελάτε με κέφι, αναγνωρίζοντας στις αντιδράσεις των ηθοποιών δικά σας κομμάτια και συμπεριφορές- πόσες φορές, άλλωστε ας είμαστε ειλικρινείς, δεν έχουμε όλοι αφεθεί στην παραισθησιακή δράση του αλκοόλ για να «πάνε κάτω τα φάρμακια»: - πόσο μάλλον οι τέσσερις φίλοι που νιώθουν ότι πνίγονται από τα δεσμά της δανέζικης προτεσταντικής κοινωνίας.

Νομίζω ότι θα κρατήσετε φεύγοντας πολύ ζωντανή την αίσθηση της απότομης ανόδου και της πτώσης και θα σας αρέσει η υποβόσκουσα κοινωνική κριτική που κάνει ο Τόμας Βίντερμπεργκ διαχειριζόμενος με προσοχή τις δραματικές μεταβάσεις και τις ψυχολογικές διακυμάνσεις των τεσσάρων καθηγητών οι οποίοι προσπαθούν να σπάσουν με τον δικό τους τρόπο απωθημένα, αναστολές και να ξεπεράσουν την στασιμότητα που βουλιάζουν κάθε μέρα, προσπαθώντας να δουν τι έκαναν στραβά μέχρι τώρα και η «εξίσωση» δεν τους βγήκε. Την απάντηση στο ερώτημα θα τη δώσετε μόνοι σας στο τέλος.